

SKAVTSTVO SE PREBUJA

Gozdovništvo oz. skavtstvo je nastalo med bursko vojno, na prehodu iz prejšnjega v naše stoletje. Ustanovil ga je angleški general Baden-Powel in sicer kot politično in vojaško mladinsko organizacijo. Po vojni je bilo gozdovništvo v Sloveniji zaradi vsem dobro znanih razlogov »zamenjano« s taborništvom. Zamenjala se je oblast, zamenjale so se vrednote in način vzgoje. Skavtstvo je vzgajalo tako, taborništvu spet drugače. Konec koncev pa so bili mladi vedno zadovoljni ob avanturah in kaljenju v naravi. Po dolgih letih mrtvila se na Slovenskem ob zakoreninjenem taborništvu gozdovništvo spet prebuja. V občini Moste-Polje za sedaj obstaja samo ena četa; Četa Svetega Štefana.

Kaj je skavtstvo? Ali lahko rečemo, da je predvsem instrument vzgoje? Pater Primož Kovač, duhovni vodja Čete Svetega Štefana, pravi, da je skavtstvo tesno povezano z vzgojo mladih. Skavtom se lahko pridružijo mladi med sedmim in enaindvajsetim letom in se

Skavtstvo kot laična organizacija vendarle močno sloni na katoliških vrednotah in v tej smeri tudi vzgaja. Vódi čete Svetega Štefana se sestanejo enkrat tedensko, njihovi sestanki pa so sestavljeni iz molitve, duhovne misli, ki v glavnem temelji na pogovoru, iz praktičnega pouka, kjer se skavti in skavtinje učijo raznih veščin in igre. Za skavtstvo torej ne moremo reči, da je instrument vzgoje, saj skavti predvsem vzgajajo samega sebe in pa drug drugega. Je le smerokaz mladim, da se razvijejo v samostojne in zrele osebnosti. Po besedah patra Primoža termin skavt ni strogo vezan na katolištvo. Skavti so lahko tudi muslimanske ali pa kake druge veroizpovedi. So lahko skavti tudi popolni ateisti? Zakaj skavti, če so tu že taborniki? Bodo bolj vzgojeni taborniki ali skavti? Na to vprašanje si bo moral odgovoriti vsak sam.

V četi Štepanja Vas je trenutno okoli petdeset gozdovnikov, od tega približno polovica deklet in polovica fantov. Upajo in pričakujejo, da se bo ta številka v prihodnje še povečala, ter da bo v občini zaživela še kaka četa. Bo pa problem z vodniki, saj teh ni dovolj. Zakaj? Le-te je treba zaradi dolgoletnega mrtvila šele vzgojiti.

Skavti svojo tradicijo torej pišejo na novo. Kaj pa taborniki, ki imajo. Zdaj za sabo že skoraj pol stoletja? Če že ne drugega, bodo morali zamenjati svoje članske izkaznice, v katerih piše: »Dajem častno besedo, da bom čuval bratstvo in enotnost naših narodov in narodnosti ter svobodo svoje domovine Socialistične federativne republike Jugoslavije...« Upajmo, da je taborništvu vse kaj drugega kot to.

IZTOK STRŽINAR

(Foto: Hvastija)

delijo na tri skupine. Vzgoja se ne naslanja na nobeno ideologijo, pravi, temveč poskuša slediti ritmu, ki ga »piše življenje samo«. Prvo skupino sestavljajo mladi od sedmega do desetega leta in se imenujejo »volčiči in pikapolonice«. Vzgoja te prve starostne skupine temelji predvsem na igri. »Izvidniki in izvidnice«, mladi od deset do šestnajst let, so prešli prvo stopnjo in se namesto igri že posvečajo avanturam, tisti, ki so stari šestnajst let ali več (popotniki in popotnice) pa služenju. Ze to nam da vedeti, da je skavtstvo tipična hierarhična organizacija.

Naša skupnost bo spet izšla 23. februarja. Prispevke in oglase sprejemamo do 12. februarja.

Človek brez kulture, je kot vaza brez cvetja

SG

ENERGIJA, KI TO ŠE NI...

... ni, če na stvar pogledamo s tipičnimi 'zahodnimi, materialističnimi očmi', ki v neko stvar verjamejo šele takrat, ko dokazuje za njen obstoj najdejo v kaki znanstveno potrjeni knjigi ali pa jo je mogoče 'izbrskati' iz Newtonove teorije. Na daljnem vzhodu so že pred tisočletji poznali skrivnosti subtilnih energij, ki so jih tudi s pridom izkoriščali. Mogoče ne le za zdravljenje, ampak tudi drugače; mogoče so jo znali pretvarjati celo v mehansko energijo in še v kako drugo, ki je za nas, zahodnjake, preveč neoprejemljiva, da bi jo znali strpati v naše učbenike...

Kljub vsemu napisanemu je tudi pri nas *alternativna medicina* že kar precej razširjena. Če znanost temu problemu ne namenja preveč pozornosti in sredstev, potem morajo *bioenergetiki* za svoje delo izkoristiti edini 'stroj', ki ga imajo zaenkrat na voljo - svoje lastno telo. V *INŠTITUTU ESSENTIA*, ki v naši občini obstaja od lanskega septembra, so rešili tudi ta problem. Pogovarjal sem se s sodelavko inštituta *Ljudmilo Goričar*.

● Največja pomanjkljivost t.i. bioenergetikov, ki imajo to sposobnost, da znajo v svojem telesu akumulirati bioenergijo in potem z njo zdraviti druge, je ta, da je taka terapija še vedno odvisna od terapevtovega telesnega in pa duševnega stanja. Bioenergetik ni prav v vsakem trenutku sposoben zdraviti, saj tudi sam potrebuje to isto energijo, ki jo posreduje drugim. Prav tako energija prevzame lastnosti, ki ji jih narekuje trenutno stanje terapevta in tako lahko izgublja kakovost. Zato smo pri nas razvili posebno napravo - *ORGONSKI STOLP*, ki je sposoben iz svoje okolice črpati energijo, jo zgoščati in usmerjati v neposredno okolico. Na ta način dobimo tako visoko kakovost in čistost prane (orgona, bioenergije...), kot jo le redko srečamo pri sorodnih metodah alternativnega zdravljenja. Pri razvoju *orgonskega stolpa*, ki je med drugim sestavljen iz plemenitih kovin in kristalov, razporejenih v poseben red, smo se delno opirali na delo Wilhema Reicha, ki je bil s svojimi *orgonskimi akumulatorji* začetnik na tem področju. Naš *orgonski stolp* črpa energijo, ki prihaja od sonca in iz planeta (Zemlje). Biopolje lahko marsikdo tudi zazna. Najpogosteje kot mravljinčec podobne dražljaje v rokah, nekateri pa lahko pranično zgoščino celo vidijo. Zdravilno moč pa ima ta energija ne glede na možnost njenega zaznavanja.

Marsikomu se zdi čudno in neverjetno, da se lahko preprosto postavimo pred nekakšen stroj, ki sploh ne ve, kaj je z nami narobe, ter se tako pozdravimo - čudežno?

● Največja napaka zahodne medicine je v tem, da na telo ne gleda kot na celoto, temveč ga najprej 'razbije' na posamezne dele, organe, ter potem zdravi vsakega posebej. Še več - napaka je tudi ta, da ortodoksna medicina upošteva in 'zdravi' samo eno, v resnici najnižjo raven človekove eksistence - telo. Človek je sestavljen še iz višjih ravni, ki so veliko bolj pomembne od fizičnega telesa. Ena izmed njih je *eterično telo*, od

katerega je odvisno naše celotno zdravje in življenje nasploh. Ortodoksna medicina tako v veliki večini primerov zdravi posledice, ne pa vzrokov. Marsikatero zdravljenje je zaradi tega samo na pol uspešno, kajti odstranili smo eksplisitne, vidne posledice, neokrnjen pa smo pustili vzrok, ki prej ali slej spet povzroči tisto, kar zdravniki zaznajo kot bolezen. Vzroki pa so najpogosteje motnje v pretoku energije po našem telesu. Ti procesi so zelo kompleksni in intenzivni ter neprestano potekajo v našem telesu. Energija, ki jo oddaja tudi *orgonski stolp*, odpravlja te nepravilnosti v pretoku energije ter s tem preprečuje nastanek tistih posledic, ki jih ima naša medicina za vzroke. In ravno v tem je bistvo stvari. Na svetu ni čudežev. So samo razložljive stvari in pa tiste, ki so prav tako razložljive, a si jih človek še ne zna razložiti. In v naši naravi ie. da zavračamo vse, česar ne razumemo...

8. februar - Prešernov dan, slovenski kulturni praznik (Foto: S. G.)

Potek zdravljenja...

● Najprej je treba poudariti, da z *orgonsko terapijo* ne samo zdravimo, temveč tudi preprečujemo bolezni, saj je nemoten pretok energije po našem telesu zagotovilo, da morebitne bolezni to tudi ostanejo. Naši bioenergetiki izberejo različne tip. odtenek energije za različne vrste zdravljenja. Globalno se tipi energij delijo na tri dele: Energije, ki vplivajo

na fizično telo (hitrejšo celjenje ran, izboljšanje vida, odprava migren in kroničnih glavobolov, ozdravitev boleznih dihal, želodčnih težav...), duševnost (nespečnost, odprava kajenja, večja čustvena stabilnost, umirjenost...) in pa *razum, inteligenco* (bistrejša glava, večje intelektualne sposobnosti, lažja koncentracija, boljši spomin, večja sposobnost učenja...). Udeleženci, ki so razdeljeni glede na vrsto težav, so med seanso razporejeni okoli *orgonskega stolpa*, ter tako sprejemajo energijo, ki jo ta oddaja. Trajanje zdravljenja je seveda odvisno od posameznika, saj ima prav vsak posameznik različno konfiguracijo in dovzetnost eteričnega telesa. Nekateri čutijo blagodejne učinke že po prvi seansi, drugi šele po sedmi... Osnovni paket vsebuje deset terapij (seans) po lastni izbiri. Statistika je vsekakor na naši strani, saj je v veliki večini primerov zdravljenje uspešno.

Ta energija torej obstaja. Če upoštevamo, da količina in pa kvaliteta znanja, ki ga poseduje človeštvo, raste eksponentno, kje je (bo) potemtaka njeno mesto v prihodnosti? Če grem zaupati Nikoli Tesli, ki je dejal: 'Od dne, ko bo znanost začela preučevati subtilne energije narave, bo v desetih letih napredovala bolj kot v stoletjih svoje zgodovine', potem...

● ... bo to res največji korak naprej doslej. Menim, da je svet danes pripravljen na ta korak in da bo v bližnji prihodnosti tej veji znanosti posvečena velikanska pozornost. Znanost se mora najprej naučiti to energijo izmeriti ter s tem dokazati njen obstoj, šele potem bodo na voljo sredstva in čas vrhunskih znanstvenikov za odkrivanje njenih lastnosti. To je tudi najlepši način, da se znebimo ekoloških problemov, saj je bioenergija neizčrpen vir, ki ne proizvaja okolju škodljivih stranskih produktov. Poleg tega se bodo popolnoma spremenile tudi človeške vrednote, ki so sedaj kritično zmaterializirane, mnogi 'paranormalni' pojavi pa se bodo znebili predpone 'para' ter postali vsakdanja realnost...

Človek mora vedno dvomiti. Avtor tega članka dvomi o obstoju subtilnih energij narave, a prav tako dvomi o njihovem neobstoju. Zato upa, da ga bo teh dvomov rešila znanost, ki bo stvari postavila v pravilne predelke, da bomo lahko rekli: »To je tako in nič drugače.« Če bomo raziskovali to področje, bomo najverjetneje trčili tudi ob večne pojme, kot so bistvo življenja, življenje po življenju idr., bolje bomo razumeli tiste, ki trdijo, da je poleg telesa v človeku še nekaj višjega... duša?

Odločitev je vsekakor vaša. Verjemite, dvomite ali pa popolnoma zavračajte. V vsakem primeru lahko *Inštitut Essentia* najdete Ob Ljubljani 36 (za kinom Triglav) ali pa jih pokličite na številko 444-758.

IZTOK STRŽINAR

LAŽEŠ, KRADEŠ, UŠI IMAŠ!

V »orožarni« vzgojnih sredstev preteklosti, ki se je komaj kdo še spominja, je obstajala zgodba o fantku, ki je na cesti našel iglo in jo odnesel materi. Njena dolžnost - po logiki zgodbe - bi bila, da svojemu sinku vtepe v glavo resnico, ki je vsebovana tudi v reklu: Kar najdeš, ni tvoje. V nasprotju s tem je mati prineseno iglo hvaležno sprejela in s tem v moralni zavesti svojega potomca zabrisala pomembno razliko med »moje« in »ne - moje«. Posledico takega nevezgajnega ravnanja je bilo v tistih časih mogoče videti vnaprej, saj se je v vzgojnem postopku tudi sicer pogosto omenjala, ko je šlo za to, da otrok v svojem ravnanju odstopa od splošno sprejetih pravil, pa čeprav je šlo za take malenkosti, kakršna je igla. Domnevalo se je pač, da ob tem, ko otrok raste, rastejo tudi njegove napake in grehi, zato tudi opozorilo: »Končal boš na vislicah!« nikakor ni bilo redko.

Po času, potrebnem, da iz igle nastane lokomotiva, je torej fant stal pod vešali (ali vislicami) z - običajno možnostjo v tistih časih - da izreče svojo zadnjo željo. In zazelel si je poslednjič videti svojo mater. Seveda so mu jo pripeljali. Toda namesto ganljivega slovesa, ki bi ga morda kdo pričakoval, ji je kratko in malo odgriznil nos, edino pač, kar ji je lahko žalega storil spričo na hrbtu zvezanih rok. Sporočilo je bilo jasno: ko bi ga takrat ob najdeni igli primerno poučila, se stvar ne bi končala tako žalostno. Zgodbo se mi je zdelo vredno obu-

diti v spomin zlasti zaradi tega zadnjega sporočila. ki je skupaj z vislicami in podobnimi rekviziti zatonilo v pozabo. Hvalabog, sicer bi številni med nami hodili po svetu brez nosov. Dandanes otrokom, ki v svojem ravnanju odstopajo od tistega, kar velja za dobro ali normalno, ne grozimo več z vislicami, prav tako pa staršev po pravilu ne razglušamo za krivce, vsekakor ne edine, saj smo se po eni strani spoznali s številnimi dejavniki, ki poleg starševske vzgoje vplivajo na razvoj otroka, po drugi strani pa vemo, da so z občutkom krivde obremenjeni starši manj dostopni za dobre

nasvete ustrezno usposobljenih strokovnjakov, torej bodo neustrezne vzgojne postopke prej ponavljali kot spremenili. Kakorkoli, poudarek se je od groženj s posledicami (vislice in odgrizeni nos) premestili na zahtevo po razumevanju, strpnosti in podobnih rečeh.

V načelu seveda in ko gre za posamične primere, ko je treba »grešniku« pogledati v obraz. Povsem drugače je, ko se počutimo ogrožene od otrok nasploh, vseeno ali manjših ali nekoliko večjih. Takrat se »zgodovina ponavlja«, kar pomeni, da ne ravnamo dosti drugače kot tisti egiptčanski pisec, ki je - denimo okroglo - pred štiri tisoč leti pisal, kako je mlada generacija pokvarjena, kako ne spoštuje pravil, dobrih običajev in tako naprej, in kako smo bili »mi« v njihovih letih povsem drugačni. Natanko tako mi je nedavno govorila gospa iz soseske, vsa vznemirjena nad dejstvom, da si je mularija, seveda ne naša, temveč iz sosednjega bloka, izbrala za sestajanje, glasno pogovarjanje in igro prav pločnik pod njenim oknom oziroma pokriti prostor pred »našim vho-

dom«. Pri tem je gladko pozabila, da skorajda ni prostora, kjer otroci ne bi bili pod oknom kake vznemirjene gospe ali nadstreška, ki ne bi bil »naš« ampak njihov. Seveda se je z njimi zapletla v prepir, doživela neprijeten odziv in zahtevala oster nastop nekoga, ki naj bi po njenem mnenju imel dovolj »avtoritete«. Zahteve seveda ni utemeljevala s tem, da jo pač motijo, kar je mogoče razumeti, temveč predvsem z njihovih »takšnostjo«: kdaj se le učijo, ko so kar naprej »na cesti«, saj mi nismo imeli toliko časa, mi smo se učili ali delali kaj drugega pametnega; pa tista punca, kako se obnaša, pa šipo so razbili, pa steno zamazali... No ja, vse v znanem slogu »lažejo, kradejo, uši imajo!«

Res, kakšni posebni angelčki niso, sicer pa nič posebnega, otroci pač, dokler jih ne prizadeneš in - kar se mi zdi zlasti pomembno - dokler jim ne ponudiš skupinske »identitete«, s katero lahko pričnejo igro »kdo bo koga«. Tokrat smo zadevo rešili z nekaj posamičnimi pogovori z otroki, v katerih se je izkazalo, prvič, da se počutijo preganjani in da so se samo branili in drugič, da bodo zdaj zares delali tisto, kar jim gospa očita, če jih ne bo pustila pri miru.

Nasveti, kako naj tudi sami prispevajo k ohranjanju miru, če jim res ni

do vojne, tu niso pomembni. Zanimiva pa je reakcija, zaradi katere sploh pišem vse »le, namreč groznja, da bodo res delali tisto, kar se jim očita. Slikovito rečeno, da bodo res lagali, kradli in imeli uši. Zanimiva zato, ker ne gre samo za neko gospo v soseski, temveč za neko »stanje duha« v - denimo - celotni družbi. Zdi se, kot da si nezaveden občutek kolektivne krivde za brezperspektivnost, pred katero se je zasnala mlada generacija, poskušamo olajšati z ugotavljanjem, včasih celo »znanstvenim«, kakšna da ta generacija je.

Če boste pozorni na to, kaj pišejo tako imenovani mediji, boste zlahka ugotovili, da ne pretiravam. Spomnite se, denimo, samo na objave rezultatov raziskav, ki govorijo o razširjenosti razvad med šolsko mladino. Po takem branju nam ostane mučen vtis, da so tisti šolarji, ki ne kadijo, ne pijančujejo, ne jemljejo drog in kar je še tega, bele vrane. Ker te reči berejo tudi mladi ali pa jim o tem sami govorimo tako, kot so včasih grozili z vislicami, in ker zlasti za mladega človeka občutek »bele vrane« nikakor ni prijeten, lahko razmišljate o posledicah. Odprto ostane samo vprašanje, kdo bo komu odgriznil nos.

INA PETRIC